

Náš Život

Léto 2016
č. 27

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farníci pomáhají potřebným

Jak jsme pletli čtverce pro Afriku

Rozhovor

**Radka
Pluchová**

A noc tam už nebude

I u nás probíhala Noc kostelů

Nechte děti přicházet ke mně...

Křest i první svatě přijímání našich malých farníků

Reportáž z Krakova

Světové dny mládeže naplňují naději

Milí čtenáři a přátelé časopisu,

Již po dvacáté sedmé můžete otevírat stránky Našeho života, který vychází od roku 2007.

Děkujeme za Vaši podporu, modlitbu i příspěvky a za to, že jste přívětivými a shovívavými čtenáři a děkuji také přátelům z redakce za jejich trpělivost, čas, ochotu a shovívavost! Zároveň bych se Vám jménem redakce chtěla omluvit za prodlevu týkající se vydání časopisu, který jsme nestihli vydat již před prázdninami, jak tomu bývalo.

V tomto čísle najdete různá připomenutí toho, co se odehrálo zhruba od Velikonoc, ať už to byla svatodušní vigilie, Celosvětové setkání mládeže, jak naše farnost pomáhá v cizině či jak komunikujeme s našimi adoptivními dětmi. Takovou zajímavostí je pak článek o tom, jak na výlet do Plzně.

Čas kolem prázdnin je pro naše farnosti typický svým poutěmi, posvěcením atp. Je hezké, že se setkáváme a také že nejen svými příspěvky propojujeme život v naší farnosti do jedinečného společenství, dáváme vědět a zajímáme se, co se děje v přilehlých místech.. Přeji Vám, abyste v podzimním a nastávajícím zimním čase cítili sílu našeho společenství a také povzbuzení z vrcholícího Roku milosrdenství.

*Požehnaný podzim přeje
Veronika Palmová*

Z našich farností

„Když nastal den letnic, ...

...byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchr, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden, **všichni byli naplněni Duchem svatým...**“

Na farní zahradě u kostela sv. Prokopa v Jablonci n. J. 14. 5. tohoto roku začalo slavení letnic podobnou scénérií. Byla sobota 20 hodin a do ohně se náhle opřel prudký vítr, který se na zahradu přihnal. Z ohně začaly šlehat jazyky, které ministrantům jeho přenesení na paškál hodně zkomplikovaly. Byli jsme rádi, že jsme se na pokračování obřadu průvodem přemístili do klidu kostela. Mše svatá byla slavena jako vigilie podle rubrik Římského misálu, tedy se při bohoslužbě slova četla čtyři čtení

ze Starého zákona prokládaná žalmy a modlitbami. Všem farníkům, kteří se tohoto ujali, se podařila nastolit sváteční atmosféra a patří jim za to dík. Milým překvapením bylo obdarování svátostí – připomínkou na svátost biřmování – pečeti daru Ducha Svatého v podobě kříže křížmem na čelo a rudou růží, symbolem krve Kristovy – symbolem lásky. Z nočního kostela nás provázelo slavnostní požehnání:

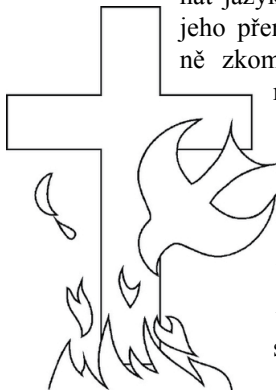
*Bůh, Otec světél,
osvítíl učedníky Páně působením Utěšitele,
Ducha svatého:*

*ať i vás zahrne dary svého Ducha
a naplní vás svým požehnáním.*

*Ať oheň Ducha svatého očistí vaše srdce
a prozáří je jasem svého světla.*

*Ať Duch pravdy,
který různé národy sjednocuje ve víře,
dovede také vás cestou víry
k plnému poznání Boha.
AMEN*

J. Novotná

Spojení funguje!

Jako jeden z prvních úkolů nás, čerstvě zvolených zástupců do farní rady, bylo, abychom zjistili, jak je to s dopisy našim adoptivním dětem. Dostaly je vůbec?

Rozhodli jsme se, že poprosíme děti z Minispolča, aby dopisy pro Catherine, Lizanyi, Bharatha a Deepaka napsaly a přeložily do angličtiny. K nim jsme přidali pár našich fotek a obrázků a nezbývalo než čekat...

A letos v únoru to bylo jasné. Můžeme potvrdit: SPOJENÍ FUNGUJE! Dostali jsme od naší ponikelské adoptivní dcery Lizanyie milý dopis s krásným obrázkem a na jeho konci stálo:

„Dostala jsem vaše dopisy a fotky, jsem tak šťastná, že můžu vidět vaše fotky. A jsem šťastná, že jsem mezi vámi, opravdu moc. Bůh žehnej vám všem.“

M. Jarošová

Poděkování za svatodušní vigilií

Nějakou dobu nosím v srdci vděčnost za uskutečnění vigilie slavnosti Seslání Ducha sv. pro naše farnosti, a tak jsem se rozhodla poděkovat i touto formou. Díky Bohu, že nám posílá do cesty lidi, kteří nás, pokud jsme tomu otevření, nasměrují k Bohu a především našim duchovním pastýřům, díky jejichž pastoračnímu tvoření vzniká společenství církve. Děkujeme našemu Otci Ivovi za jeho odvahu a odhodlání tuto vigilií provést. Je to neskutečně krásný a důležitý slavnostní moment pro chválu, vděčnost a vzývání Ducha svatého. Jak sám P. Ivo uvedl, ne všechny velké svátky nazývané Boží Hod se opravdově a prakticky oslavují. Tato vigilie byla

určitě velmi výjimečná, nejen tím, že je zatím neobvyklá, ale také svojí hloubkou a významem. Při této večerní mši svaté totiž zaznělo mnoho nadmíru důležitých slov ve čteních, v evangeliu, při obnově svátosti biřmování, v připomenutí sedmi darů Ducha sv. a v modlitbě o jejich přijetí. Každý z nás zde jistě našel mnoho odpovědí na své otázky.

Otče Ivo, díky!

Markéta Demartini

24 hodin pro Pána v roce 2016

I v letošním roce jsme se mohli připojit k postní tradici založené Svatým Otcem Františkem a strávit tak svůj čas v adoraci před živým Kristem vystaveným v eucharistii. Tato akce se uskutečnila v pátek 4. března 2016 i v našich farnostech. My jsme se zapojili v Jablonci n. J., kde probíhala následně po pravidelné páteční mši sv.

„V bule vyhlášující svatý rok jsem vyzval k tomu, aby se postní doba svatého roku prožívala obzvláště intenzivně jako velká příležitost ke slavení a zakoušení Božího milosrdenství. Výzvou k naslouchání Božímu slovu a k iniciativě 24 hodin pro Pána jsem zdůraznil prvořadost naslouchání tomuto slovu v modlitbě...“ píše v poselství papež František.

Pro nás to byl opět jeden z dalších obohacujících zážitků a příležitostí k prohloubení našeho duchovního života. Děkujeme P. Ivovi,

že nám tyto vzácné chvíle zprostředkovává a nabízí. Jak by tedy bylo vůbec možné si na tuto chvíli s Pánem neudělat čas?

Jeden starý kněz kdysi řekl mým rodičům jako radu do manželství, že cestičku ke svato-stánku jistě dobře znají... A tak není pochyb, že si ji nesmíme nikdy nechat zarůst a v každé situaci a v každé životní roli nacházet cestu za živým Kristem a toužit před ním pokleknout.

Adorace, rozjímání, usebrání a naslouchání. To jsou krásná slova se silným významem. Ne však vždy se nám slabým lidem daří naplno se soustředit. Avšak víme a také slyšíme a čteme v různých moudrých textech, že Pán nás miluje a bere takové, jací jsme. Se všemi chybami, slabostmi a myšlenkami, které při modlitbě utíkají a zabývají se občas věcmi nepodstatnými. Bůh touží po naší blízkosti. A především v čase klidu naší duše před Jeho Synem v eucharistii. Pokud člověk touží po Jeho slově, být s Ním, a překoná překážky lenosti, nabývá pocity štěstí, nahlédnutí do svého nitra a nakonec i poznávání sebe sama. Z vlastní zkušenosti víme, že musíme prosit také o vytrvalost, sami bychom to nevládli. Díky společenství církve máme spoustu možností, jak Pána chválit v adoraci. Rozjímat nad Slovem Písma, číst úryvky textů k adoraci nabízené, zpívat písně, kterých máme nespočet k rozjímání, modlit se vlastními slovy a také „jen tak“ být s Kristem a snažit se mu naslouchat. Jsme vždy vděční za každý střípek povzbuzení a rady při bohoslužbách, ve čteních z Písma, duchovní literatuře i v křesťanských médiích. Na závěr z toho vyplývá, že vlastně nikdy nejsme sami. Největší jistotou nám je skutečnost, že v každém chrámu Páně, kdekoli na světě, kde svítí věčné světlo, je přítomen stejný Kristus v eucharistii. A tak prosme Ducha sv. o naplnění lásky a touhy být vždy rádi v přítomnosti s živým Bohem.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému.

Markéta a Kajetán Demartini

Knit A Square - Uplet' čtverec

Chtěla bych p o d ě k o v a t všem, kteří se podílejí na pletení či háčkování čtverců na deky pro děti do Jihoafrické republiky. Naše první zásilka již v pořádku dorazila – vše se na místě přijetí eviduje a na

internetu zveřejňuje, takže v tabulce můžete vidět záznam, kde je naše jméno i s množstvím zaslaných výrobků.

Pro zajímavost: Jedna z pilných přispěvatelk, paní Erlebachová z Hraňova, dokonce

spočetala, kolik práce dalo uháčkovat 40 čtverců: Jeden čtverec má 40 ok sloupků na šířku a 20 řad na výšku, což je celkem 800 sloupků; 40 čtverečků je tedy 32.000,- uháčkových sloupků!

V pletení a háčkování pokračujeme a pomalu se začíná zaplňovat další krabice na odeslání ☺. Můžete vyrábět i návleky, ponožky, čepičky, drobné hračky,... Návo-
dy, seznamy dárců a další informace naleznete na <http://www.knit-a-square.com/> nebo <https://upletctverec.wordpress.com/>.

Naše výrobky již zahřívají africké děti – nás zase může hrát vědomí, že jsme svou prací přispěli potřebným.

Všem, kdo se podílejí na této akci, Pán Bůh zaplat'!

Eva Holubcová

Name/Organisation	No. Parcels	City / State	Country	Squares	Hats	Hand warmers	Toys	Other
PLEASE declare 0 or 1 as the parcel value. Anything more incurs customs fees.		Click here for the revised Packing Slip	Do NOT register or insure your parcel.	Avoid courier services - contact KAS first				
Adams, Joy	1	Victoria	Australia	70				
Anonymous	1		Australia	12				
Beattie, Marian	1	Queensland	Australia		30			
Beaumont	1	Baldivis	Australia		48			
Dixon, Colleen	1	Port Coquitlam	Canada	35	3	1		x
Walker, Angela	1	Ontario	Canada		29			
Bystránska, Karla	1	Opava	Czech Republic	74			1	
Jansova, Irena - Charita Benesov	1	Benesov	Czech Republic	500	1			x
Kotesovcova, Marketa	2	Hlucin	Czech Republic	610	6	28	1	x
Kralické Společenství Křesťanů	1	Kralupy	Czech Republic	80	30		2	x
Kvapil, P. Ivo - Rímskokatolická Farnost	1	Jablonec	Czech Republic	341				x
Mestský Vráu	2		Czech Republic	120				
Ondriasova, Martina	2	Hlucin	Czech Republic	670	10			
Humm, Joan	2	Lorraine	France	85	3	47		x
PhillipsJeanette - Dordogne Ladies	1	St Pardoux La Riviere	France	40				x
Watson, Gill - Entente Cordiale	1	Creuse	France	93		3		x
Zalewski, Valerie	9	Creuse	France	1140	8	50	17	x
Pickett, Gillian*	1		Germany					
Schlesinger, Susanne	1		Germany		131	41	18	x
Stegmann, Christine	1	Flensburg	Germany	29	29			
Bakshi, Rachna	2	New Delhi	India	173				x
Taucher, Carol	1	Dublin	Ireland	10				
Ferrari, Paola	1	Bologna	Italy			4	5	

„Vše, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské škole“

Nevím, jestli jste chodili do mateřské školy, a jak vzpomínáte na chvíle, kdy Vám bylo tak 3, 4, 5, 6 let. Ale pokud jste do školky chodili, docela by mě zajímalo, co si z ní pamatujete, co jste se v ní naučili a jestli Vám někteří kamarádi ze školky vydrželi až doposud, zda si pamatujete na některé paní učitelky, jaká byla Vaše oblíbená hračka, hra..., jakou jste měli značku:-) a jestli byste mohli říci: „Vše, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské škole“.

Pro úvod jsem si vypůjčila název knihy R. Fulghuma – líbil se mi. A jestli se mi podařilo, že jste se nad položenými otázkami alespoň trochu zamysleli a pousmáli, tak: „Máte hvězdičku a jste dítětem týdne“ :-).

1. dubna 2016 se nám podařilo otevřít novou třídu naší Katolické mateřské školy sv. Klimenta v Praze Holešovicích, která se naplnila právě dětmi ve věku 3, 4 roky a „období mateřské školy“ mají před sebou.

V polovině května čekal děti a celou školku slavnostní a radostný den – požehnání nové třídy. Přišel pan biskup Václav Malý, pan starosta a další hosté.

Když jsme se na tento den připravovaly a vysvětlovaly jsme dětem, kdo všechno přijde, ptaly se:

„Jak vypadá pan biskup?“, „To s námi bude chodit do školky každý den?“, „Jakou bude mít značku?“ „Pan starosta má starosti a co má pan

biskup?“, „Mají rádi lízátko?“

Děti měly skutečně ne-sktečné otázky a moc jsme se u toho nasmáli. Jak vidíte, ještě se toho budou muset o životě a pro život hodně naučit, ale první společenskou událost ve školce – žehnání třídy, setkání s panem biskupem, panem

Ze života církve

starostou - zvládly přímo podle společenské etikety – tak jak je od dětí očekáváno:-).

Aby se naučily znát opravdu vše podstatné – v mateřské škole je určitě mnoho věcí potřeba... Vás prosím o modlitbu, duchovní podporu za tuto školkou a tyto děti.

A nakonec... pan biskup i pan starosta dostali od dětí velká lízátka:-). Myslím, že si na období lízátek a dětství... uměli vzpomenout se srdcem dítěte:-).

Monika Vagenknechtová

PS: Děti, rodiče a učitelky z KMŠ sv. Klimenta byli na podzim a v zimě na jablonecké faře a společně obdivovali krásy Vašeho kraje.

Naše děti

První svaté přijímání

Dne 28. 5. 2016 jsme měli v Harrachově velkou slávu. Naše Anetka, oděná v krásných bílých šatech, přistoupila k prvnímu svatému přijímání. S touto krásnou oslavou nám moc pomohli Majdy (velká

i malá :-)), Radka a Honza Pluchovi, Tomáš a Mája Šmídovi. Díky nim byla tato mše plná krásných rytmických písniček, doprovázených skvělými muzikanty. Jsme moc rádi, že jsme mohli prožít mši sv. společně s Anetkou, pro kterou to byl významný den. Po duchovní hostině jsme pohostili i svá těla výbornými Anetčinými koláčky :-).

Na závěr bych chtěla ještě poděkovat panu faráři, ministrantům a paní Vytvarové za krásnou výzdobu kostela.

maminka Anetky

Kterak se pan farář z Jablonečku celebritou biskupského svěcení stal

Bylo to krátce před velikonočními svátky. Všichni jsme se dozvěděli, koho svatý otec František I. jmenoval jako nového diecézního biskupa do Plzně. Pro některé to bylo překvapení, pro některé ne. Jistěže nově jmenovaný pan biskup byl známý v našem regionu a mnozí ho znali i osobně. To mohl říci o sobě také náš milý pan farář z Jablonečku.

Proto také bylo ze všech překvapení nejmenší, že právě náš milý pan farář z Jablonečku obdržel V.I.P. pozvánku na tuto událost.

Nastala zvláštní situace. Pro ostatní kněze bylo vlastně těžké rozhodnout se, protože přeci jen oni V.I.P. pozvánku na tuto událost nedostali, a tak jim hlodalo hlavou, jestli je náš milý pan farář z Jablonečku vezme s sebou. Pro mnohé bylo opravdu těžké požádat o svezení na takovou událost člověka, který obdržel V.I.P. pozvánku na tuto slavnost, ale někteří se přeci jen odhodlali a tak jsme jeli.

Nejprve se řeklo, že odjezd musí být včas, protože cesta z Jablonce do Plzně není jen tak, jako když jdete kupovat housky. Ale vzhledem k moderním dopravním prostředkům a opraveným komunikacím se, po zralé úvaze, dala pěkně naplánovat vcelku slušná cesta. Dělal jsem si starosti, jestli nás do takového auta nebude moc, a tak jsem nachystal něco řízků,

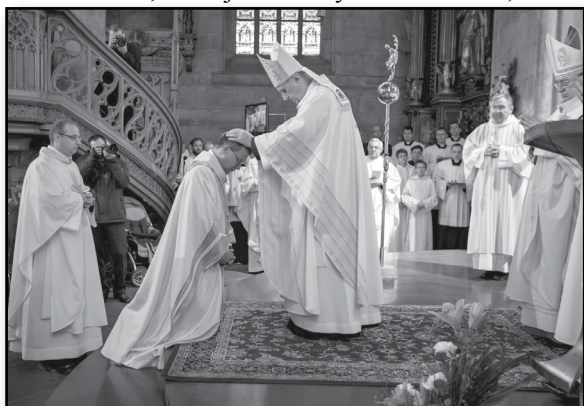
což bude důležité za několik hodin. Odjezd byl stanoven na půl sedmou.

Ani dospat jsem nemohl, ale že to bylo až o půl sedmé, a ne například o půl páté, tak to docela šlo a já jsem byl včas u fary v Jablonci. K mému údivu jsem přijel včas, a také jsem se divil, že u fary nikdo nečeká a stojí tam jen zelené auto a černý pan farář. Resp. černě oblečený.

Nevím, kde a proč byl pan vikář a jiné osoby, ale bylo mi sděleno, že jedeme sami. Tak jsme vyrazili.

Hned na začátku cesty, kdy náš milý pan farář z Jablonečku projel několika serpentunami, které jsem jako řidič ještě neznal, mne uklidnil: „Neboj se, jednou jsem vezl naše farnice z domova duchodců a jedna paní mi nakonec řekla: „Pane faráři, jezdíte docela obstojně, ani jsem nezvracela“. To mně uklidnilo. Auto pana faráře mělo totiž otevírací okénko, a tak jsem se již nemusel ničeho bát. Cesta probíhala opravdu klidně a rychle. Od našeho milého pana faráře z Jablonečku jsem odkoukal poněkud rychlejší a pružnější způsob jízdy a řízení, což taky není marné. Přestože jsme v autě seděli sami, jakýsi tajemný hlas neustále ostravským dialektem upozorňoval našeho milého pana faráře z Jablonečku, ať dá nohu z plynu, ale do toho jsem se nepletl, říkal jsem si, že by to žádný řidič neměl rád, když mu do toho mluví víc než dvě osoby. První zastávka byla kdesi u Hořovic na pumpě, a tam jsme pochopili, že jde skutečně do tuhé, občas nějaký kněz z Moravy se objevil, ale dost řádových sestřiček.

Zanedlouho jsme byli v Plzni. Nebýt tajemného hlasu s ostravským přízvukem, dojeli bychom docela brzy na parkovací místo, aniž by nás museli vrátet příslušníci po přjetí bezpečnostní

policejní pásky. Cestou od parkoviště jsme zjistili, že v centru Plzně ten den nebudeme sami, ale že tam probíhá jakýsi orientační běh, málem jsme tedy také vyfasovali číslo a k Františkánům jsme téměř doběhli v rámci závodu. Naštěstí jsme se zorientovali rychle a brzy jsme byli na místě přestrojování duchovních ke slavnostní liturgii. Já jsem samozřejmě hned vyhledal toaletu, a to už se mi náš milý pan farář z Jablonečku na chvilku ztratil. A tak po vystání fronty a náležité úlevě a úpravě jsem se šel strojit. Poté jsem zjistil, že se dostavila celá skupina našich vikariátních kněží, takže jsme tam byli vlastně všichni. Biskupské svěcení bylo krásné. Opravdu jsme cítili Boží dotek. A protože cesta zpátky utíkala podobně

rychle jako cesta tam, brzy jsme byli zase před Jablonečkem. A já jsem s klidným svědomím mohl říci našemu milému panu faráři z Jablonečku: „Pane faráři, jezdíte docela obstojně, ani jsem nezvracela“. Vlastně nezvracel. Nakonec jsme se ještě na zpáteční cestě stavili ve Staré Boleslavi u P. Václava Huška, který mne ani nepoznal, P. Ivo tvrdil, že proto, že jsem se spravil, a P. Václav prý proto, že mám jiné vlasy, než on pamatuje. Nakonec mi touto cestou dovolte, abych poděkoval Pánu Bohu za nového biskupa v Plzni, a v neposlední řadě našemu milému panu faráři z Jablonečku za to, že mne vzal s sebou.

P. Miloslav Paclík

Zprávy a zprávičky

Misionáři Matky Boží z La Saletty v České republice

Již je tomu dvacet let, kdy přišli do České republiky první Saletini, a to z Polska.

Dne 24. srpna 1996 jim byla svěčena Mons. Josefem Kouklem (litoměřickým biskupem) farnost a chrám Matky Boží Královny hor v Bozkově u Semil. Za dva roky začali Saletini působit v Železném Brodě a v roce 2002 přišli i do farnosti Mělník.

Proto se v sobotu 4. června 2016 kněží z kongregace Misionářů Matky Boží z La Saletty, litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, hosté, farníci a poutníci sešli v kostele Navštívení Panny Marie Královny hor v Bozkově, aby společnou bohoslužbou oslavili dvacáté jubileum působení Misionářů Saletinů v České republice.

V závěru mše svaté se průvod

věřících shromáždil před kostelem, kde místní duchovní správce P. Krzysztof Mikuszewski, MS požádal biskupa Jana o požehnání nového sousoší Panny Marie z La Saletty a dětí Maximina a Melánie.

Liduš Nosková

Závěrečné Minispolčo na faře

V sobotu 25. června jsme se my, Minispolčáci, sešli s velkými Spolčáky. Museli jsme být v kostele už v osm hodin ráno na zkoušce písniček na nedělní mši s žehnáním aut. Z Harrachova přijely Anetka, Barča a Simča, později dorazili i František, Tonda a Pepik z Prahy a Tomáš z Poniklé. Spolčáci byli ovšem v přesile: Radka s Honzou a bubeníkem Martinem, Verunka s Jardou, Liduška, Honza, Anička s Vojtou. Když jsme písničky jakžtakž natrénovali, my Minispolčáci jsme šli nacvičovat pohádku „O líném Honzovi“. Tomášovi – Honzovi role sedla na míru, pořád ležel „na peci“ a dokonce i ten text si byl líný podat :). Pořádně nám vyhládllo, ale jak se říká: bez práce nejsou koláče. A proto ten, kdo chtěl oběd, musel si sám nazdobit vlastní pizzu. Než se pizzy upekly, chladili jsme se poléváním z konví. Po obědě jsme se vydali najít poklad.

Auty jsme odjeli na Hradsko a vydali se na zříceninu hradu Nístějka. Tam už byly připravené bílé stužky, podle kterých jsme poklad hledali. Hledali jsme dlouho... až jsme podle tajenky „V HRADNÍ LEDNICI“ našli to, co jsme hledali: velký koš plný dobrot. Všichni si pochutnali na broskvích, sušenkách i perníčkách. S plnou pusou jsme se vydali zpět k autům a po cestě našli spoustu hub. Konečně jsme mohli v tom rozpáleném dni skočit do Jizery – plavání bylo vážně skvělé a ani voda nebyla

moc studená. Na břehu na nás pak čekal sladký meloun. Když jsme po příjemném osvěžení odjížděli do Rautisu v Poniklé, už bylo slyšet bouřku, takže načasování bylo perfektní. V Rautisu na nás čekala Eliška Holubcová, která nám pomohla vyrobit si skleněné ozdoby. Pak nastal čas vrátit se na faru. Už v Jablonečku nás zastihl liják a my

byli rádi, když jsme mohli pěkně pod střechou dopilovat program na neděli. Děšť se našťestí rychle přehnal, a tak jsme si na ohýnku opekli buřty. Jen se nám do toho trochu zapletli chrousti, kteří zřejmě taky dostali chuť na ty buřty, co jsme opékali. Takže se z toho nakonec stala jakási hra s názvem „ZACHRAŇ SE PŘED CHROUSTEM“. Většina z nás proto snědla svůj buřt radši na faře. Ještě jsme panu faráři na dobrou noc přehráli u ohýnku pohádku, a pak jsme se uložili ke spaní. Anička nám pustila film „Knoflíková válka“, byla to skvělá komedie, ale většina při ní usnula. Jen já a Tomáš jsme chtěli zůstat vzhůru a pozorovat bouřku. Jenže neprošlo to, tak jsme zalehli a poddali se spánku...

Ráno se sice vstávalo o půl hodiny později, ale i tak jsme všechno stihli – umýt se, nasnídat, zkrášlit... Louka před farou se rychle zaplnila auty a v půl deváté začala mše. Po mši

pan farář požehnal autům a my se připravovali na pohádku, zatímco se podávalo malé občerstvení. Pohádka se nakonec povedla, náš Honza se i text naučil a všichni nám pořádně zatleskali. Ještě zabalit a jelo se domů. Ani se nám nechtělo... Byly to krásné a bohaté dva dny plné zážitků a prima kamarádů. Děkujeme za ně všem Spolčákům, kteří to s námi vydrželi!!!

Za všechny Minispolčáky Magda Jarošová :)

Z našich farností

Brána k Božímu Milosrdenství v Poniklé

Začátkem prosince 2015 jsme i u nás v Poniklé otevřeli Bránu k Božímu Milosrdenství a započali tak Svatý rok Božího Milosrdenství. Naleznete ji ve výklenku vpravo od oltářního stolu. Jako symboliku jsme použili obraz Božího Milosrdenství a „bránou“ nám jsou dva pruhy látky - dva paprsky. „Světlý paprsek znázorňuje vodu, která duše ospravedlňuje. Červený paprsek představuje krev, která je životem duší.“

Pán Ježíš říká dále sestře Faustyně Kovalské: „Tyto paprsky vytryskly z nitra mého milosrdenství tehdy, když mé umírající Srdce bylo na kříži otevřeno kopím. Tyto paprsky chrání duše před hněvem mého Otce. Šťasten, kdo bude žít v jejich stínu, neboť ho nezasáhne spravedlivá Boží ruka.“ A dále: „Mé srdce se raduje z toho titulu Milosrdenství. Řekni, že milosrdenství

je největší Boží vlastností. Všechna díla mých rukou jsou korunována milosrdenstvím.“ Tolik citace z knihy Deníček - Boží milosrdenství v mé duši. Všechny Vás srdečně zveme k nám do kostela - ztišit se a porozjímat - do 20. listopadu 2016, kdy bude Svatý rok Božího milosrdenství u k o n č e n . Tak „Přijte pobejt!“

*Renata
Fáborská*

Krakow 2016

Světové dny mládeže v Krakově 2016 oči Verči a Járy, účastníků SDM včetně předprogramu

Zvažoval jsi již někdy dříve jet na SDM a proč jsi jel zrovna do Krakova?

Popravdě řečeno, vždycky mě to trochu děsilo, miliony lidí, papež stejně stovky metrů daleko, nedostatek soukromí a pohodlí, ale pro Krakow jsem se nakonec rozhodl i přes svoje předsudky vůči masovým akcím. Nakonec jsem dal na Tvoje doporučení, zkušenosti z celostátního setkání (Žďár nad Sázavou 2012) a rozhodl se jet. Jsem dobrodruh! A proč ty?

Měla jsem podobné obavy jako ty, ale spousta mých přátel již taková setkání absolvovala a vždy se vraceli s mnoha zajímavými zkušenostmi. Krakow byl místopisně i finančně dostupný a díky tomu jsem našla odvahu to taky zkusit zažít (jednou a nejspíš naposled, neboť do Panamy asi nepojedu :D). A líbilo se mi, že bychom to mohli prožít spolu a poznat nové lidi, třeba i žítí víry jinak... Naše zvědavost a rozhodnutí samo o sobě mělo za následek

volbu předprogramu, který...

...mi nejvíce připomínal výměnné pobyty, které jsem měl vždy moc rád - ubytování v rodinách, regionální zajímavosti, pohodová atmosféra a především hlubší

a osobnější setkání s místními. A konkrétně v Polsku jsme byli ubytováni u Hnězdna, kde...

...nás (jeden ze čtyř autobusů) přivítala moc milá farnost Žnin. Místní farníci si nás po dvojicích na týden osvojili a vzali do svých domovů. Když jsme se ráno setkali, horlivě jsme si vyprávěli zážitky z rodin, nejvíce jich však vznikalo z jídla a dorozumívání (na setkání bylo zvláštní, jak se

mnohem markantněji upřednostňovaly jednou duchovní, pak zase základní potřeby). Rodiny se nás snažily opravdu vstřícně hostit, takže mojí zkušeností bylo i několik večerů za večer, nebo snídaně spočívající v řízku, kakau a mnoha dalších ohromných porcích pochutin, které bylo mou „povinností“ ochutnat. Skoro každý den byl naplánovaný společný program spočívající např. v návštěvě místního vlakového muzea i s projíždkou úzkokolejkou či v prohlídce archeologického muzea v Biskupinie. Také jsme byli ve westernovém městečku a jeden den jsme se setkali v Hnězdně s dalšími poutníky a hrou poznávali město svatého Vojtěcha.

Prožívali jsme ale s místními farníky také duchovní program, krásné radostné mše a modlitby zakončené často hymnou SDM (Milosrdní jsou blahoslavení). Co zahrnoval předprogram je tedy zřejmé, mohl bys ale pro představu porovnat předprogram s hlavním programem?

Musím říct, že předprogram byl naprosto něco odlišného. Bylo to o setkání jednoho s druhým, o poznání regionální kultury a také o určité pohodě. Hlavní program měl možná trochu větší náboj, ale ve třech milionech lidí se zase ztrácí trochu individualita. Nicméně to hezky zachraňoval program Českého centra, který každodenně saturoval potřeby jednotlivce. České centrum bylo pro nás takovým domovem, základna, ve které jsem vždy našel, co jsem potřeboval a mohl vyřešit jakýkoliv problém. Domáckosti přidával genius loci kláštera cisterciáků v Mogile, jenž nám byl propůjčen prakticky celý. To znamenalo prostředí krásné zahrady s hlavním pódiem, s ambity a nádvořím kláštera a Bazilika sv. Kříže s bránou milosrdenství, čímž jsme tak měli nejspíš jedno z nejlepších zázemí. Pro zpříjemnění horkých dní jsme

mohli navštívit stánky Café Samaritán, kde měli i českou kofolu, rakvičky se šlehačkou, či stánek Signálů (poznámka redakce - křesťanský web - www.signaly.cz), kde byl přístup k internetu či k nabití telefonu. A pak samozřejmě skvěle přichystaný program nabízející každodenní alternativu k hlavnímu programu Krakova (koncerty, přednášky, výstavy, svědectví, setkání s lidmi...)

Jak jsi vlastně vnímala program Českého centra ty?

Neuměla jsem si představit, jaký rozsah má celosvětové setkání, že program probíhá stále a skoro všude... Takže ano, české centrum i pro mě bylo útočištěm, které velmi kreativně podávalo např. téma milosrdenství formou videí, scének, zamyšlení či různé pojetí skutků milosrdenství ukázaných na běžných situacích. Velmi mě také zaujalo doporučení jednoho kněze, který mi řekl, ať se zamyslím, co pro mě znamená milosrdenství (doporučuji i Vám). Každý den byla také mše s některým z biskupů a skoro celodenní možnost svátosti smíření ať už venku či v katedrále. Moderátoři měli i dobré rady na seznamování a utužování vztahů mezi kluky a holkami: klukům bylo doporučeno pozvat slečnu na růženec, než kamkoliv jít... :D A co v tobě zanechal hlavní program mimo České centrum?

Hlavní společný program byl jedním slovem síla! Čekal jsem leccos a představoval si všelicos, ale myslím, že tohle se představit nedá. Jednak množství lidí v nějakém prostoru, pak náboj a atmosféra jdoucího lidu v ulicích s vlajkami, dále samozřejmě energie každého společného setkání i s papežem a nakonec cesty zpět. Vždycky jsme se do naší školy, kde jsme byli ubytováni, vraceli jinak, obvykle dost dlouho a oklikou. Ne snad že bychom zabloudili, ale doprava vždy byla plná, jela jinak nebo vůbec. Však to neměli jednoduché, rozvezte si 1 000 000 lidí v tramvajích. A samozřejmě František. To byla zase duchovní pecka. Čím Tě, Veru, oslovil svatý otec nejvíce?

Pro mnoho lidí je osobní setkání, fotka jeho postavy či co nejmenší vzdálenost od něj moc důležitá. To jim nikdo odpiřat nemůže, mají ho moc rádi a stále volají: Ať žije Papa Francesco, ale mě vždy oslovily hlavně jeho promluvy, které byly ojedinělé a velmi osobní. Líbí se mi, že otevírá nové věci a hodně povzbuzuje, ačkoliv je na něm mnohdy vidět únava či trápení (asi těžko si představíme, co musí papež vše řešit, přesto jsem hrdá na to, že se stmělíme pod něj, hlavu církve, a více či méně jsme s ním v souladu). Setkání s ním ve mně zanechalo klid a zároveň naději, že máme sílu a energii mnohé změnit. Hlavní je začít! Při závěrečné mši mluvil také o lidských

mostech, abychom byli mezičlánky, spojovateli mezi lidmi, a vyzval nás, abychom spolu vytvořili jeden velký most a chytli se za ruce. A ačkoliv mnozí neposlouchali a byli zmoženi vedrem, najednou se začali všichni chytat za ruce...

UVědomili jsme si díky SDM, že je nás mnoho, kteří se hlásíme ke Kristu. Každý národ žije vírou jinak a to bylo na tom to krásné, že jsme se zde všichni setkali a společně zpívali, mávali vlajkami hrdi na svou zemi a na to, že tam jsme (my jsme s sebou měli vlajku našeho tábora). SDM V Krakově byly opravdu plné milosrdenství, otevření se druhým, poznávání kultury a nevšedních zážitků. A nejspíš se to nedá tak docela předat. Musíte si to zažít. Stejně jako Boží milosrdenství, které každý pociťuje jinak. Není na to rada, jen mít otevřené srdce.

Jak řekl jeden kněz: „Pokud jsi nejel, tak to máš jen lehký hřích.“ A pokud jsi v Krakově nebyl, tak neváhej a zúčastni se již 6. Celostátního setkání mládeže, které proběhne od 15. - 20. srpna 2017 v Olomouci. Bližší program najdeš na již zmiňovaných signálech nebo na facebooku. A pokud nechceš být jen prostý účastník a chceš získat i jiné zkušenosti, neváhej se přihlásit do přípravného týmu, potřebují každého, tak jdi do toho!

Přejeme Vám, abyste i vy, čtenáři, pocítili nadšení z víry a pocit milosrdenství ve všem co konáte, jaký jsme si přivezli my...

Verča a Jára

Pozvedat oči k výšinám

Píšu takové zamyšlení k Božímu milosrdenství. Sledovala jsem Setkání mládeže s papězem v polském Krakově díky TV Noe a pro mě to byla duchovní hostina. Tématem setkání byla věta evangelia: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství“. Jedním ze silných zážitků byl alegorický příběh mladíka Kešu, který myslel především sám na sebe a bližní kolem sebe nevnímal. Když se pak dostal k nebeské bráně, divil se, že pro něj zůstala zavřená. Křičel k Bohu, až mrazilo v zádech: „Pane, smiluj se!“

Slova působí, mění, mají svou moc a zhuďebnění tuto moc ještě zesiluje. Když jsem po zhlédnutí příběhu vnímala slova hymny Setkání, když jsem je více prožívala, jako by to byla tečka za tím vším, co bylo o milosrdenství během programu řečeno. Jako by někdo už při skládání písně předem znal, o čem všem mladí uslyší, co uvidí, co zažijí. Duch Svatý vanul.

Skutky milosrdenství vyžadují všímání si potřeb druhých, odříkání si, kolikrát i odvahy. U posledního soudu o nás budou svědčit naši bližní - kolik dobra jsme jim prokázali, jak jsme jim byli prospěšní v jejich nouzi.

A tak když z toho člověk znejistí a hledá, jestli si vůbec v nebi uložil nějaký poklad, nezbyvá než pozvedat oči k výšinám, odkud přijde pomoc. Na webu církve se píše: „Rok milosrdenství je pro nás všechny především připomínkou toho, že před Bohem stojí každý z nás s potřebou milosrdenství; v ní jsme všichni chudí a stojíme tak jako žebráci v potřebě jeho lásky, jeho odpuštění – jeho milosrdenství.“

V neděli 4. 9. byla svatořečena Matka Tereza, která je dokonalou světicí pro Svatý rok milosrdenství, jak tam zaznělo. A Matka Tereza nám odkazuje: „Kalkata je všude“.

(I. Palmová)

Oznámení

Nová rodina

Tři čtvrtě roku poté, co jsme se vydali na společnou cestu, nám Hospodin poslal posilu do našeho týmu. A tak se nám 1. prázdninový den narodila dcerka Kateřinka. Je to pro nás obrovský dar a radost, o kterou se s vámi chceme podělit.

V září se Kateřina Lucie stala součástí křesťanské rodiny, když byla pokřtěna v kostele sv. Kateřiny Alexandrijské ve Vysokém n. Jiz.

Děkujeme všem, kteří nám pomáhají nebo na nás myslí v modlitbě.

Jirka a Lucie Markovi

Noc tam už nebude

Motto letošní Noci kostelů, úryvek z knihy Zjevení - „Noc tam už nebude...“ - poukazuje k přesahu lidského života - na věčnost.

Ve Vídni vznikla před dvanácti lety myšlenka Noci kostelů - Lange Nacht der Kirchen, která se šíří po celé Evropě. V české republice probíhal již osmý ročník.

Zvláště v Roce milosrdenství bylo milé, že dveře našich kostelů byly otevřeny dokořán.

V letošním roce se zapojilo více než 1400 kostelů a modliteben. Tři z nich se nacházely v Krkonoších v našem kraji a to v Poniklé, Rokytnici nad Jizerou a Harrachově.

Je za nimi viditelné i neviditelné úsilí mnoha lidí dobré vůle z nás i okolo nás, kterým patří moje poděkování i požehnání.

V rozmanitosti nápadů i jedinečnosti farností jsme nabídli něco ze svých možností, schopností i duchovního života.

Ať to již bylo Přivítání Světla Noci kostelů v Harrachově, nebo zamyšlení nad veršem Na počátku bylo slovo v Rokytnici, nebo návštěvou mateřské školky a zastavení nad Dvanácti kapkami s loutnou v Poniklé.

Ať to již bylo odtroubení - rozloučení se s Nocí kostelů z věže ponikelského kostela, nebo koncert pěveckého sboru Bořivoj z Lomnice nad Popelkou v Rokytnici, až po ticho při svíčkách v Harrachově.

A tak Přeji, Žehnám a Děkuji Všem z nás, kteří pomohli vytvořit „naši“ kapku v moři otevřených dveří v tomto roce milosrdenství...

Neboť cestou pohostinnosti se mnozí setkali s Bohem, aniž o tom věděli.

O. Ivo

Noc kostelů 2016 Rokytnice n. Jiz.

Jednou jsme takhle seděli s kamarády u vínečka a přemýšleli, co by se tak dalo „zkazít“. A napadlo nás: Co takhle udělat znovu v Rokytnici nad Jizerou Noc kostelů? Jdeme do toho. Pan farář Ivo Kvapil nebyl proti a věc rozsekl svým typickým požehnáním. Tak teď už se z toho nevykrotíme!

Nejdůležitější jsou hlavní programy akce. Co můžeme nabídnout – perfektní akustiku kostela a opravené varhany. Tak tedy hledáme a nalézáme v nedaleké Lomnici nad Popelkou velký vokální sbor, který má zkušenosti s koncerty v kostelích a dokonce ještě za P. Huška v kostele sv. Michaela vystupoval. No a druhý bod je nabíledni – P. Ivo Kvapil nabízí pozvání p. Žlutka, restaurátora našich varhan. Ještě něco k tomu a je hotovo.

Po všech přípravách (leckdy nervózních) uklidíme kostel a je tady 10. červen 2016. Asi z důvodů hlasité reklamy nás oslovuje školní družina a přichází na obhlídku kostela ještě před programem. Děti mají spoustu odborných dotazů a navrhuji například prokopat mezi podzemními kryptami tunel. V 17 hod. se schází přípravný tým a ještě před oficiálním začátkem proudí návštěvníci. Rozezní se zvony a je to tady! Následuje přivítání a krátká informace o zvláštностech kostela. Rozjíždí se kreslení nejmenších diváků a poznávací soutěž dětí. Pokračuje p. Koníř s kytarou a líbivými písničkami pánů Svěráka a Uhlíře. Kdopak to sem nese piáno – smíšený pěvecký sbor Bořivoj je tady. Po představení starostkou pí. Brožovou začíná koncert průřezovým repertoárem sboru. Zpěváci a sbormistryně do toho dávají srdce a každá písnička je odměněna potleskem. Moc nás potěšilo, že po skončení všichni zůstávají,

obhlížeji kryptu, vylezou na věž (vše v koncertních lodičkách) a nakonec se semknou okolo p. Žlutka u varhan. Muzikanti se nezaprou a již se střídají s naším Honzou za varhanami. Nakonec musíme jejich činorodost zastavit, nastupuje pí. Konířová s koláží od Marka Orko Váchy na téma „Na počátku bylo slovo“. V přednesu ji střídají dvě mladé flétnistky. Končíme společnou modlitbou...

Co dodat: Děkujeme přípravnému kolektivu za posekání, úklid kostela, občerstvení a napečení koláčů, přípravu programu, dozor při vystoupeních a... vytvoření krásné atmosféry.

Tak někdy nashledanou!

Vaši Jínovi

Noc kostelů v Rokytnici n. J.

I v našem kostele v Rokytnici díky šikovným organizátorům proběhla v pátek 10.6. „Noc kostelů“. Po krátkém představení chrámu byl dán prostor pro děti a jejich hru – hledání předmětů po kostele či malování obrázků dle vlastní fantazie... Tento čas příjemně vyplnil pan Koníř hraním na kytaru a zpíváním známých písniček.

Pak již byl na řadě pěvecký sbor Bořivoj z Lomnice n. P., který čítal kolem 30 dospělých zpěváků. Hlasový rozsah byl široký a vybrané skladby byly odměněny zaslouženým potleskem. Mnoho členů sboru poté navštívilo otevřenou kostelní věž, která byla po celou dobu volně přístupná.

Varhanám se též dostalo cti a byly v obležení návštěvníků, hlavně při předvádění hraní a komentáři pana Žlutka, který varhany

opravoval. Zaznělo několik krásných skladeb, které dodaly důstojnost a krásu chrámovým prostorům.

Poté nastal čas ke ztišení a zamyšlení, kdy jsme si poslechli úryvky z knihy od Marka Orko Váchy. Čas mezi jednotlivými články vyplnily dívky ze ZUŠ hrou na flétnu, čímž daly prostor k přemýšlení o daném textu.

Po závěrečné modlitbě jsme se rozešli spokojeni domů, vždyť přišlo mnoho návštěvníků - cíleně, ze zvědavosti nebo i náhodně... Po celou dobu bylo k dispozici pohoštění, které připravily skvělé hospodyňky.

Děkujeme všem, kdo se podílel na přípravě a organizaci této pěkné „Noci kostelů“.

J. Pluchová

Mše sv. ve Stromkovicích

Pokaždé, když se přiblíží 1. máj, těšíme se, že se zúčastníme prvomájové mše svaté u kapličky P. Marie ve Stromkovicích. Bylo tomu tak i letos. Láká nás nejen cesta probouzející se jarní přírodou, ale zvláště poslech Božího slova ve společenství věřících v krásném přírodním prostředí. Pěkně upravená kaplička P. Marie je postavena uprostřed lesa, zpod kapličky vytéká pramen léčivé vody, sluníčko svými paprsky prohřívá les i dorazivší poutníky, kterých přišlo opravdu hodně.

Na mši svatou jsme byli pozváni vyzváněním zvonu z věže kapličky. Mši svatou sloužil novokněz pater Vít Machek z Liberce spolu s naším paterem Ivo Kvapilem. Při sloužení mše svaté z patera Vítka vyzařoval klid, soustředění, úcta a pokora. To vše svědčí o jeho hlubokém vztahu k Bohu. I my bychom měli k životu takto přistupovat. V kázání, ve kterém v první části vycházel z 1. čtení o stvoření muže a ženy, které Bůh stvořil ke svému obrazu s jejich úkolem podmanit si zemi, uvedl, aby to vše vykonávali spolu, nikoliv odděleně, a už vůbec ne, aby podmaňovali navzájem sami sebe. V druhé části se věnoval svátku Svatého Josefa Dělníka, který má být svým životem pracovitého, milujícího a Bohu plně důvěřujícího otce rodiny vzorem dnešním otcům. Poukázal také na svěcení neděle, kterou Bůh jako den odpočinku a zasvěcení Bohu nestvořil pro sebe, ale pro nás lidi. A bylo těch moudrých slov ještě mnohem víc, ale člověk pro jedno zapomene na druhé...

Mše svatá byla hezky doprovázena hudbou hranou na elektrické varhánky a housle, též i zpěvem. Vše výborně zapadalo do jednotlivých částí mše svaté a umocňovalo zážitek z krásné v přírodě sloužené bohoslužby.

Naši farníci pateru Vítovi Machkovi poděkovali za jeho návštěvu, předali mu kytičku a dárek a popřáli mu hojnost Boží pomoci a ochrany v jeho celoživotní službě Bohu a věřícím.

Na závěr jsme byli všichni obdarováni novokněžským požehnáním.

A na úplný závěr, při opětovném vyzvánění zvonu, jsme se mohli občerstvit z bohatě prostřených stolů, popovídat si se známými a za příjemně prožité, radostné, prvomájové nedělní odpoledne především Bohu, dále našemu paterovi Ivo Kvapilovi, který vše úžasně zorganizoval, také Vítovi Machkovi a všem ostatním, kteří se na přípravě a průběhu této mše svaté podíleli, z celého srdce v duchu poděkovat.

Naplnění obohacujícími dojmy jsme se loučili s vírou, že 21. 8. 2016 hod., dá-li Pán Bůh, se ve Stromkovicích u kapličky P. Marie, při slavení mše svaté ke svátku Nanebevzetí P. Marie, opět sejdem.

Novotná

Radka Pluchová

*Narozena 30. 9.
1994 v Jilemnici*

Odjela jsi na konci léta do Belgie na půl roku. Zvažovala jsi už dříve vyjet někam do ciziny? Co tě na ní nejvíce lákalo a co podnítilo tvoje rozhodnutí?

Ráda cestuji, ale nikdy jsem neměla dostatek odvahy odjet dál a na delší dobu. A pak jsem jednou neuspěla tam, kde jsem chtěla, a skrze to jsem dostala sílu udělat něco odvážného, a tak jsem vyjela. Táhllo mě hlavně poznání, poznání nových věcí, kultur, lidí. A zároveň mi nikdy nešly cizí jazyky a nejlépe, jak něco takového překonat, je jet do cizí země, kde Vám ani nic jiného nezbyde.

Proč byla cílovou destinací právě Belgie?

Do Belgie jsem jela jako Au-Pair, což znamená, že bydlíte u rodiny, kde se staráte o děti, uklízíte a všestranně pomáháte. Oproti tomu Vás rodina nechá zadarmo bydlet u nich doma a přidává vám malé kapesné. M n ě se naskytla výborná příležitost rodiny právě v Belgii. Navíc přítel jel do stejné země

na Erasmus (pozn. redakce – studentský pobyt v zahraničí finančně podporovaný EU), takže jsem měla oporu, kdyby něco nevyšlo, jak mělo. A taky je super, že se z Belgie dá cestovat na všechny směry, takže jsme to vzali šmahem od Holandska, Německa, Lucemburska, Itálie, Francie až do Londýna.

Mluvila s tebou rodina anglicky nebo ses ty učila jejich jazyk? Jak ses dorozumívala v běžném životě? Ačkoliv jsi tam tedy nebyla úplně sama, jaký vliv na tebe měla vzdálenost od blízkých i od všeho známého?

Rodina se mnou mluvila anglicky, ale zároveň mi umožnila chodit na kurzy holandstiny (na severu Belgie mluví vesměs holandsky, jižní část Belgie francouzsky). Kurzy holandstiny pro mě byly neuvěřitelným přínosem, ani ne tolik kvůli jazyku (rychle se všechno zapomíná), ale kvůli lidem, které jsem tam potkávala. Doteď jsem v kontaktu s lidmi z Brazílie, Argentiny, Maroka, Arabských emirátů, Afghánistánu, Barmy a podobně. Na Čechích mě hrozně mrzí, jak jsou nepřístupní k čemukoli novému, jinému. Spousta lidí je zásadně proti muslimům, ale nikdy v životě žádného neviděli ani z rychlíku. V tomto směru mně Belgie otevřela oči. Celou dobu jsem „ve škole“ seděla s mladým mužem z Afghánistánu, který byl vychován v poměrně přísné muslimské víře, a který věděl, že já jsem z křesťanského prostředí. Mnohokrát jsme se bavili o kultuře, o víře, o tradicích, ale pokaždé jsme

respektovali názor toho druhého, ba naopak se o ten jeho obohatili. Doted' z těchto rozhovorů čerpám. Měli bychom místo odsuzování druhých vést s nimi rozhovor, lečacos se naučíme :).

A vzdálenost naučila moji mamku používat Skype, prostě všechno má své výhody i nevýhody.

Krom jiného jsi prý taky učila děti lyžovat, jak to tam chodí?

Jezdili jsme lyžovat do Holandska do Langraafu, kde je velká zasněžená vnitřní hala s uměle vybudovaným svahelem, vlekem a dokonce i lanovkou. Nakonec jsme byli na týden v Itálii lyžovat s celou rodinou.

Liší se nějak od nás slavení svátků?

Na Velikonoce jsem tam nebyla, takže přesně nevím, jak je slaví. Na Vánoce jsem jela na chvilinku domů, ale mají je stejné jako my, jenom jim dárky nenosí Ježíšek, ale Santa. A vzhledem k tomu, že to byla nevěřící rodina, tak neslavili žádný advent, což mi trochu chybělo. Ale hodně záleží na rodině.

A jak je to s politikou a financemi Belgie?

Belgie je rozhodně bohatší zemí po finanční stránce. Což se projevuje i negativně, děti už bez počítače či telefonu nevykročí ani na zahradu, všude se jezdí autem a žijí hodně konzumní život. I proto jsem se těšila zpět do

Čech, na obyčejné lidi, kteří si sice nemohou pořídit vše, co jim přijde na oči, ale za to si mnohem více váží toho, co mají.

Mluvila jsi o cestování, co tě na cestách zaujalo?

Belgičani, alespoň v menších městech, se snaží, aby jejich dům vypadal upraveně; zahrada, sic malinká, ale vždy posekaná, upravená - to se mi líbilo. Asi nejznámější památkou v Belgii je Atomium, což je vlastně konstrukce velkého atomu, kde v každé „kouli“ probíhá nějaká výstava nebo se naskytne krásný výhled na celou Brusel. Taktéž krásné místo je

bruselské náměstí, které lemuji ozdobené staré domy a v dosahu jsou různé novogotické kostely. Zajímavým městem jsou i Antverpy, kde je skvělá ZOO, nebo jedno z přímořských měst, Oostende, kde se člověk mohl smociť do ledového Severního moře. Moc

se mi líbilo městečko Bastogne, respektive místní muzeum, které je věnované parašutistům z 2. světové války. Přestože nejsem v této oblasti příliš znalá, příjemně mě překvapilo a rozšířilo mé obzory. Ale co se týče památek, více mě oslovilo okolí Belgie - Paříž, Amsterdam, Lucembursko či Londýn.

A jak je to s vírou a liturgií při mších?

Co se týče liturgie, tak je to stejné jako v Čechách :). Počet věřících bude asi vyšší než u nás, ale ne nijak závažně.

Jediné dvě věci mi přišly jiné – všechny mše byly v holandštině (která je poměrně těžká na porozumění), francouzštině a výjimečně v angličtině. Tudíž byl člověk rád, že zná poslušnost české mše a má možnost se orientovat, která část mše právě je. A druhá - měli přímo v zadních částech některých kostelů obrazovky a člověka, který obsluhoval kameru, s níž natáčel průběh obřadu, a poté se obraz promítal do zadních částí kostela.

Při podávání rukou lidé nevycházejí z lavic, protože by to bylo trochu nepraktické vzhledem k poměrně úzkým uličkám, ale sem tam na sebe lidé mávají, místo pozdravu :D.

Máš nějakou radu, kterou bychom se měli určitě řídit v případě, že budeme chtít vyjet do Belgie?

- vezměte si s sebou kolo
- nezapomeňte na gumáky a nedejbože na deštník
- jezte hodně místní čokolády na každém kroku, v Čechách takovou nenajdete
- očekávejte, že vám budou vnucovat své pivo, které je sladké a českému se nevyrovná ani z dálky
- pracovní jsme jim říkali „nutelozrouti“

- nemají problém jíst nutelu ke snídani, obědu, svačině, večeři, druhé večeři...

Máš nějaký nevšední zážitek z cest?

No, třeba tenhle:

Na víkend jsme měli jet z Bruselu do Paříže, odjezd byl v pátek v noci. Leč autobus měl několikahodinové zpoždění, tudíž jsme odjížděli namísto 1 hodiny ranní asi ve 4 hodiny. Za to nekonečně dlouhé čekání v nočním chladném Bruselu jsme se stihli seznámit s manželským polsko-španělským párem. Mimo jiné to byli věřící lidé, tak se nám hned lépe seznamovalo. Čirou náhodou jsme měli jet úplně stejným spojem i zpět z Paříže. Absolvovali jsme krásný výlet po Paříži, a když se chýlil čas odjezdu a my se opět setkali s manžely, dostali jsme informaci, že autobusy mají opět zpoždění. V Bruselu nám ujel poslední vlak, a tudíž nás čekala noc v Bruselu bez noclehu. Naštěstí nám tento zmiňovaný pár nabídl, jestli bychom u nich nechtěli přespát, dovedli nás a poradili nám vše, co jsme potřebovali. Boží cesty jsou někdy nevyzpytatelné, ale díky této zkušenosti jsme si ověřili, že dobří lidé ještě nevymřeli.

Závěrem ještě jedna otázka - je něco, co bys chtěla po této velké zkušenosti vzkázat čtenářům?

„Když Ti někdo nabídne úžasnou příležitost a Ty nevíš, jestli ji zvládneš, řekni ano - to, jak ji zvládnout, se naučíš později. Ale příležitostmi

nepohrdej. Jsou jako pošťák. Nikdy nechodí dvakrát s toutéž zásilkou.“

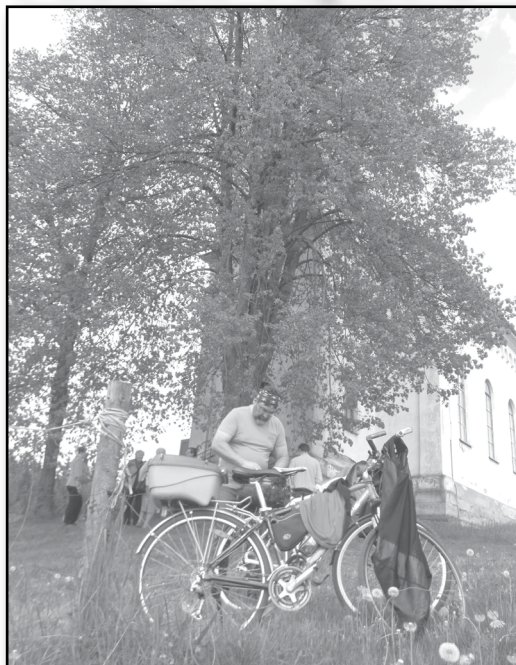
Děkuji Ti za sdílení zážitků a poznatků. Přeji Ti, aby ti zůstalo nadšení, odvaha a krásné vzpomínky na tuto ojedinělou etapu života! Za redakci přejeme požehnání do dalších dní v Čechách.

Radka vzkazuje: Sejdeme se na minipolču!)

*Rozhovor připravila a ptala se
Veronika Palmová*

Z našich farností Pout' do Vojtěšic

Letos se pout' ke svatému Janu Nepomuckému do Vojtěšic konala v soboru 21. 5. 2016. Moc jsme se těšili, že se na pout' vydáme z Rokytnice nad Jizerou na kolech. Svatý Petr nám i ostatním poutníkům přál: sluníčko se na nás usmívalo, občas přelétl mráček, povíval voňavý větřík, boží stvoření v plném květu. Vyrázili jsme na kolech z Rokytnice přes Vrata, kolem sv. Jána, přes Bratrouchov do Vojtěšic. Kostelík sv. Jana Nepomuckého se vypíná nad osadou, je od něj překrásný výhled. Kolem bzučely včely z nedalekých úlů, pan farář Ivo se strojí a laškoval s ministranty, pokojní poutníci se scházeli. Na mši nás, pravda, mnoho nebylo, ale zato přijeli za tetičkami a strýčky oslavit společně pout' příbuzní s dětmi, farníci přišli s dětmi pěšky z Jablonečka, přijel i jeden rodák z nedaleké samoty, který tu dlouhá léta nebyl (kvůli mši si nechal utéct začátek fotbalového zápasu!!!). Sobotní odpoledne ve Vojtěšicích bylo jemné, voňavé, rodinné.

JaKo - Jana Konířová

Luštěnka

Pokud máte starý tlačítkový mobil, nebude pro vás rozšifrování tohoto francouzského přísloví nic těžkého. Stačí danou číslici zmáčknout tolikrát, kolikrát je zadáno.

Anička Marková

1x0 = mezera,

1x1 = tečka,

2x1 = čárka

V minulém čísle omylem vypadl začátek citátu, jehož konec měl být vyluštěn. Za chybu se omlouváme.

Začátek citátu zněl:

Jedno pomáhá druhému. Bez zimy není jaro. Bez chyb není učení. Bez pochybností není víry. Bez strachu není odvagy.

A správné řešení minulé luštěnky bylo:

Chyby, obavy a pochybnosti jsou cestičkou k moudrosti, víře a odvaze.

Redakce

1x6, 2x3, 1x5, 1x0, 1x8, 3x7, 1x7, 2x3, 3x5, 3x4, 3x8, 3x6, 4x7, 1x8, 1x1, 1x0, 3x8, 4x7, 2x3, 3x2, 2x4, 2x6, 3x9, 1x0, 3x8, 2x3, 3x2, 3x4, 1x0, 1x5, 4x7, 3x6, 2x8, 1x0, 1x8, 2x3, 4x9, 2x5, 2x3, 2x1, 1x0, 2x6, 2x3, 4x9, 1x0, 4x7, 2x3, 1x0, 4x7, 1x8, 1x2, 2x6, 3x6, 2x8, 1x0, 4x7, 2x6, 1x2, 1x3, 2x6, 3x9, 1x6, 3x4, 1x1.

Citáty

Nebud'te nikdy smutní, křesťan nemůže být smutný. Nenechte se ovládnout bezmocí.

papež František

Zpočátku jsem si myslela, že je potřebné obracet lidi na víru. Dnes vím, že mojí úlohou je milovat.

Matka Tereza

Vtip

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytnice nad Jizerou. Náklad činí 150 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktorka: Veronika Palmová; E-mail: palmovaveronika@gmail.com; tel.: 608 026 540

Sazba a grafická úprava: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@gmail.com; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 20. listopadu 2016